

Seguretat a Caldes de Malavella

La tensa reunió que van mantenir divendres passat 200 veïns de Caldes de Malavella amb l'acalde de la població i responsables dels Mossos d'Esquadra evidència, bàsicament, una manca de sintonia entre la població i el cos policial responsable de la seva seguretat. Caldes de Malavella no és, ni de bon tros, un municipi conflictiu, i les estadístiques sobre delinqüència avalen aquesta afirmació. Per aquest motiu, és raonable que a la comissaria de Santa Coloma de Farners —de la qual depèn Caldes— hi hagi

altres prioritats. De totes maneres, la tranquil·litat d'una població no depèn únicament de les estadístiques —i per tant, en aquest cas, de l'existència d'una protecció eficient per part dels Mossos—, sinó que també hi ha d'haver una sensació que aquesta protecció hi és. Adaptant la coneguda màxima, la policia no només ha de ser eficient, sinó que ho ha de semblar. Per tant, més presència d'agents als carrers segurament ajudaria, d'una banda, a familiaritzar els veïns amb el nou cos policial i, de l'altra, serviria per dissuadir els au-

tors de les bretolades denunciades en la reunió. Unes bretolades que augmenten significativament quan la població creix de 4.000 a 25.000 habitants durant els estius.

Un capítol a part mereixen certes actituds d'*enyorança* de l'etapa prèvia al desplegament de la policia de la Generalitat. És cert que, pel fet que és un cos nou, els Mossos han de polir els esquemes de funcionament. Tan cert com que els veïns de Caldes ara tenen la possibilitat de presentar les seves queixes a la policia en una assemblea pública, i abans no.

Les travesses de pactes serveixen per escalfar motors

La qüestió dels pactes postelectorals ha mantingut alta la temperatura política a Catalunya durant aquest mes d'agost. CiU ja fa temps que branda arguments per aprofundir en l'autogovern i la sobirania i així intenta matar dos pardals d'un sol tret: distanciar-se del PP a Catalunya —en l'àmbit estatal, però, continua donant-li suport parlamentari— i bastir un pont de contacte amb ERC. De fet, si CiU necessita suport per continuar governant, és més fàcil que obtingui el d'ERC, que tindrà, previsiblement, més representa-

ció que el PP. Però els populars llancen continuades advertències paternalistes a CiU perquè eviti la temptació de «radicalitzar-se» al costat d'ERC, amb l'esperança d'entrar en els possibles candidats a garantir la continuïtat de Pujol en el govern. A ERC, però, també els festeja Maragall, sabedor que difícilment podrà desbancar Pujol tot sol i temorós que els resultats d'IC-V siguin insuficients per obtenir la suma necessària. I els de Ribó, recelosos dels cants de sirena de Maragall, es presenten finalment en solitari i en to discrepant, mentre

amb la boca petita fan crides a la unitat de les esquerres per poder fer realitat el canvi de govern, alhora que intenten omplir amb la seva aportació les mancances que ERC i PSC-CPV es recreen recíprocament. Pel que fa a Esquerra, es fa l'interessant i exigeix més decisió sobiranista a CiU i al PSC i proposa una fórmula de govern de concentració nacional, potser més pròpia d'èpoques crítiques; o potser com a solució salomònica, com si intuís que els resultats poden fer que es vegi obligada a triar entre donar suport a CiU o donar-lo al PSC.